

# SZENTES ÉS VIDÉKE

## VEGYES TARTALMU LAP

Megjelen vasárnap és csütörtökön reggel.  
 Előfizetési ár  
 egy negyedévre 1 ft 25 kr., félévre 2 ft 50 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:  
 I. tized 265. szám, óv. Fried József né urnó  
 házában, hová a kéziratok címzendők.

Hirdetéseket  
 és nyilvántartási közleményeket a kiadóhivatal mérsékelt  
 árjegyzék szerint számít.

### Egy darab Ázsia.

Szentes, 1890. február 13.

Szinte restelkedve vesszük kezünkbe a fölirat, ahányszor hatóságunk, városi közigazgatásunk gépezetének valamely ágáról kell írunk — mert jót nem írhatunk s ha meg komoly kritikát kell gyakorolnunk — mint a jelen esetben is — szinte hallani véljük a panaszt: „Egyebet sem tesznek, csak mindig a városi hatóságot, a tanácsot ülik!”  
 De hát, tehetünk mi róla?

Okai vagyunk, hogy az a városi adminisztráció, egy-két tiszteletre méltó hivatalnok kivételével — ma olyan kezében van, melyek az elítélő kritikát untalan mintegy ezeltudatosan kihívják? Okai vagyunk talán annak, hogy a hová e városi adminisztrációban tekintünk — ritka kivétellel, mindenütt a slendriánus gazdálkodás, rendtelenség, sőt a rosszakaratú tudatlanság és törvénytörés képe vigyorog felénk?

Nem voltunk okai a múltban, nem a jelenben sem.

És a mily kevéssé rettentünk vissza akkor a legélesebb bíráló gyakorlatától, mikor arról volt szó, hogy magát a tanácsot és a polgármestert tegyük felelőssé a fogyasztási adó jövedelmének könnyelmű elajándékozásáért; s amily kevéssé tartózkodtunk elítélni a város képviselőtestületének azon szolgáló készségeit,

melylyel — a polgárság anyagi érdekeinek egyenes megkárosításával — sietett a tanácsot tekintélyt kireparálni és a közpénzek elajándékozásának törvénytelen tényét szentesíteni: ép oly kevéssé riadunk vissza attól, ha ma oly kötelesség járul ránk, hogy a községi bíróságunk kebelében felburjánzott rendtelenség ellen forduljunk és szavunkat — az egész polgárság érdekében felemljük az ott tapasztalt és minden oda szorult felet megkárosító törvénytelen ségek ellen.

Egy darab Ázsia ez a községi bíróság — a szó legizsább értelmében. Sem a hivatalfőnök, sem alárendeltje nem bir tudatával feladata jelentőségének s többi ellen, mint azt lapunk legutóbbi számában írtuk, azonfölül még untalan panasz merül fel arra nézve, hogy a felek által az okmányokra való felragasztás céljából felvett bélyeget, vagy annak árát magánéleljaira használja fel, és ezzel az illetéket a pénzügyigazgatóság által való megleteztetés súlyos bírságának teszi ki.

De kezdjük a hivatalfőnököt, aki — dacára ügyvéd voltának, mely minősége törvénytudást feltételezne. — a legnagyobb törvénytörést kövödi el akkor, mikor a perelt felektől írtékeket fogad el bírói ítéletben, amire teljességgel nincs feljogosítva.

Sőt megtörténik az is, hogy végzé-

sileg tart vissza pénzeket és erről hivatalos okmányt állít ki, mint azt az itt következő eset is bizonyítja.

Elmondjuk ez esetet azért, hogy a község is lássa, miszerint nem pusztán feltevésből, hallomás után indulunk, hanem tények, kezeink közt levő okmányok adják meg nekünk a jogot arra, hogy a községi érdekében itt is szigorú bírálatot gyakoroljunk.

W. H.-né beperelte K. R.-t 6 ft. 50 kr. követelése iránt.

Marasztaló ítéletet nyert és végrehajtást vezetett, későbbben kifűzette az árverést és ezen napon a községi bíró azt jelentette ki W. H.-nének, hogy K. R. kifűzette ugyan nála (t. i. a bíróságnál) a 6 ft. 50 krt. ezen összeget azonban nem adja ki, mert K. R. időközben W. H.-né ellen 12 ft. iránt indított pert és mert K. R. e pert hihetőleg megnyeri, 3 a feuti 6 ft. 50 krt. biztosítékul visszatartja.

Ezen egészen új perben a felek beidézettek. W. R.-né azonban sem személyesen nem jelent meg, sem pedig jogi képviselője.

Utóbbi bizonyosan azért nem, mert — ismervé a mi községi bíróságunkat — szándékosan kicélt megvakacsoltatni, hogy így jogában legyen az ügyet a községi bíró kezéből kicélni, a járásbíróshoz megfellebbezni.

E helyett azonban mi történt?

### TÁRKA.

#### Látod?

(Mese két elzallottól.)  
 Írta: Erdélyi Gyula.

A szolgálatban levő rendőrtisztviselő álmosan bobiskolt asztalánál. Az inspekciónak akkor legunalmasabb, ha nyugodt a főváros kedélyhangulata és még pár rendetlenkedő jogászgyerek sem akad, akik meg lehetnek leckézteni, amiért nagyot kurjantott s esetleg örsértést lehessen belőle kifaragui.

A tisztviselő úr különféle alakban pingálhatja le nevét s szép baberkoszorukat rajzol köréje. A biztosok szobájából erős horkolás hallatszik ki s meg az álmos közrendőrök is parányi tünetésről ábrándoznak.

Még az óra is unalmasabban kettyeg mint egyébkor. Végre zaj hallatszik a folyosón, egy kis hivatalos tekintély hangzatása, amit az újságok rendőri önkénynek szeretnek szívesen keresztelni, feleselés a fél részéről, ezt meg hivatalosan, hatóság ellen elkövetett erőszaknak nevezik.

Az ajtó nyílik.

Három rendőr vonszol be egy elcsigázott teremtest; vézna, elrongyolott az istenáda. Lehet vagy tizenöt éves s a rajta levő ruha-foszlányok női öltözék rongyai. A hideg ellen egy, valaha kabátjának nevezett rongy óvja vagy óvna.

Az ordasabbik rendőr katonásan köszön s belekezd a jelentésbe.

— Tekintetes uram, jelentem alásán, itt vagyon újra a Kundik Kata.

A hivatalnok előveszi az inspekciónak jegyzőkönyvet s fölletti kézen tartva, kérdi a rendőrt, miért áll ez a teremtes itt?

— Látod! felelt nyugodtan Kató.

— Figyelmeztetem, hogy tisztességesen beszéljen, mert nemcsak fő-, közép-, alsó-, felső de mellék-letartóztatást is fogok alkalmazni.

— Látod . . . ismétli a leány.

— Beszéljen, rendőr: mi a bűne?

— Alásán jelentem tekintetes uram, tetten kaptuk, hogy nem volt lakása.

— Bejelentett lakása. Ez az 1879-i XXVII. t. c. és az 1880. évi 20587. sz. belügyminiszteri rendelet értelmében büntetendő. Tudja ezt vádolt?

— Látod . . . felelt zavart tekintettel a leány.

— Beszéljen, rendőr, mit tud róla egyebet?

— Ellenszögült a bekísérésnek, pedig ez jótémény, mert legalább itt kipihehetné magát.

— Jótémény? Egy eresszék szabadon.

A rendőrök kivonsolták a leányt s a rendőrtisztviselő újra folytatta ábrándjait és töprengéseit a rendőri sikerekről. Kata újra az utcán volt. Visszafordult és megnézte még egyszer a házat, amelyikben az előbb kihaltatták, és futni kezdett.

Futása nem vizhangzott a kövezeten, hiszen cipője vele születet. A fénylő ház-sorok, utcák gyorsan maradtak el háta mögött; előtte nagyobb és nagyobb számban kezdetek feltűnni az apró külvárosi házcskák s végül ezek is fogytak, künn volt a szabadban, a Duna-parton.

A nádorkert mellett fekvő apró gödrökben, fatörzsek hejéin lakott Kata. Sem ezüstje, sem aranya nem volt még álmában sem, de volt egy kincse: a szabadság.

Játszó pajtása a szél, az eső; mulatsága a vihar. Ha viillám cikázott, akkor boldogan dobogott a szíve.

Olyan jókat álmodott a harasztot és haraszt alatt. Ha fázott: futott, addig futott, míg ki nem melegeedett. Beszélni nem igen tudott többet ennél az egy szónál: „látod.”

Egy nagy rémület zavarta meg elmévilágát. Szülei tolvajok voltak s őt is erre képezték. Sok ügyességgel tudott kémkedni s vezette félre a rendőrséget. Kevéssé járt utcaukon tették ki már öt éves korában s szívből fakadólag kezdett zokogni, s ha a járó-kelők közül valaki arra tevedt, atyja és anyja kifosztották a szereucélen jámbort.

Ha a rendőrség figyelmét félre akarták vezetni, megint csak Kata sirt s mig őt bevezették, a kompánia elvegezte a munkát.

Sötét, viharos éjjel az újpesti úton akartak végezni. Az ember, aki a csapdába került, ellentállt. (Folyt. köv.)

A községi bíró bölcsesége az alatt szösz szerint következő Salamoni ítéletet hozta ez ügyben is:

*Ítélettel:*

*Felperes kereset megállapítottatik. Alperes pedig, miután törvényszerű megidézétele dacára sem személyesen, sem törvényesen megbízott képviselő által, a tárgyalásra kitűzött óráin túl, két órai várakozás után sem jelent meg — a polg. 111. §. alapján, a felperes által kért 12 forintban, mint egy zálogba felperes-től elfogadott nagy selyemkendőnek értékében marasztalando volt akként, hogy az alperesnek ruhavárás címén megítélt 410.1889. k. b. sz. végrehajtással bevételzett 6 forint 50 kr. tőke, 36 kr. bélyeg, 1 forint végrehajtási költségek, 7 forint 86 kr. — felperesnek részére visszatartatik követelése biztosításával — 4 forint 38 kr.-nak pedig 8 napok alatt felperes részére leendő fizetésére, alperes végrehajtás terhe mellett köteleztetik stb.*

A dolognak azonban itt nincs vége. Az ítélet ellen természetesen felebbezést adott be W. H.-né ügyvédje és a községi bíró ekkor — ahelyett, hogy az általa jogtalanul visszatartott pénzt, a 7 forint 86 krt, bírói letétbe helyezné az ügy eldőltségig: kapta-fogta magát és önkényűen kiadta azt K. R.-nek, betétezzve így Salamoni ítélezését egy újabb jogtalan cselekménnyel.

Ime, egy darab Ázsia, egy darab abból a hivatalnokai önkényből, mely akár tudatlanság, akár rosszakarat a szülőnyja: mindenképen kárára van a közönségnek, kárára a közjóknak.

Mert a kisebb polgári peres ügy mind e bíróság előtt nyer elintézését, már pedig ez ügyek száma légió s így az illetéknép megkárosított szegény ügyfelek száma is tetemes.

S ne higgye senki, hogy e visszás állapotról csak mi birunk tudomással s hogy az így megkárosított ügyfelek csak hozzánk fordulnak panaszszal, kik végre is alig adhatunk nekik más elégtételt, mint azt, hogy ez eseteket nyilvánosságra hozzuk.

Megfordulnak e panaszosok a polgármesternél is, sőt tudunk esetet, ahol a panaszos a községi bíróság fogalmazóját azzal vádolta be a polgármesternél, hogy e kisebb polgári per ítéletével pénzt inkasszált és azt, — ahelyett, hogy az illetőnek nyomban átadná, ahogy kötelessége volna — jogtalanul visszatartotta.

Megindította-e a polgármester a vizsgálatot e törvénysértő, hivatalos hatalmával visszaélő fogalmazó ellen?

Dehogy cselekedte!

Talán felhívatta magához és utasította, hogy az inkasszált pénzt fizesse ki — talán megtett ennyit. Amny azonban bizonyos, hogy az illető panaszost többnyire azzal utasította el, hogy — hiszen majd megfizet a fogalmazó, csak várjon türelemmel.

Igy folyik ez nálunk, e bíróságnál évek óta.

S hogy végre a polgármester még is arra határozta magát, hogy erélyesebb vizsgálatot indít a fogalmazó ellen: ez azért történik, mert ily vizsgálat elől tovább nem térhetett ki.

Azért történik, mert itt nem pusztán fegyelmi vétségéről van többé szó, hanem büntényről.

A fogalmazó több féltől bélyeget,

vagy annak pénzértékét vette fel, de az illető okmányokat nem látta el a szükséges bélyegekkel.

A felek letelezve lettek, írásos panasz adatott be a polgármesterhez s mert e letelezések száma a százat is haladja: lehetetlen volt tovább kitérni a vizsgálat megindítása elől.

Az ügygyel a főjegyző és az adóügyi tanácsnok vannak megbízva s így semmi kétségünk az iránt, hogy a vizsgálat kellő szigorral és lelkiismeretességgel lesz megtartva

De hát szükség volt-e erre?

Muszáj-e nálunk az ily rendtelenségek iránt azzal a vétkes elnézéssel lenni, melylyel tényleg vannak? És szükségünk van-e arra, hogy egy-egy tisztviselő könnyelműsége miatt, mikor a vádak özöne merül már fel ellene, untalan szögyenkeznie kelljen az egész tisztikarnak. És végül szükségképen meg kell-e nyilvánosan hurcoltatnia, bíróság elé vitetnie a köztisztviselői reputációnak csak azért, mert a gyomot idején nem irtják ki közüle az illetékesek, akkor, mikor az még el nem hatalmasodott, fel nem burjánzott egészen.

Mi azt hisszük, hogy minderre nincs semmi szükség sem.

És megvagyunk győződve arról, hogy mindez elkerülhető volna, ha a polgármester idején erélyesen markol be a gyomba, hogy kiírta.

Amíg ez nem történik, amíg erőszakos eszközök válnak szükségessé az ily purifikációknál: városi közigazgatásunk mizériái soha nem szűnnek meg és ezek ellen sem a kvalifikáció megállapítása, sem a fizetés felemelése nem nyújt védelmet.

Erélyes, minden személyi tekinteten felül emelkedni tudó, nem egyes hivatalnokok, hanem a közönség javát szem előtt tartó vezérre van itt szükség.

Ilyennek híjján, akárhogy toldozzuk — foltozzuk is a szervezeti szabályrendeletünket, városi közigazgatásunk soha sem lesz egyéb egy elhelyező intézetnél és soha nem szűnik meg nálunk ez a mai, ázsiai állapot.

**Vasutügy.**

A szentes-h.-m.-vásárhelyi vasutról és az annak kiépítése tárgyában tartott legutóbbi bizottsági gyűlés eredményéről két hosszú vezércikkben elmélkedik laptársunk, a „*Szentesi Lap*”, mindenképen azt iparkodván bizonyítani, hogy nincs pénzünk a vasutépítéshez és így ilyen megilyen előzetes kartell-szerződés megkötésén kell fáradozunk a magyar államvasutak igazgatóságával.

A cikkirő bizonyos leleplezéseket tesz a magyar kormány és az osztr. magyar államvasut közt levő kartell szerződésről, melynek értelmében az összes h.-m.-vásárhelyi teherárú, kénytelen-kelletlen az osztr. magyar államvasutak szegedi vonalán továbbították és ebből kifolyólag magyarzza, hogy ezek szerint e teherszállítmányokra nem számíthatván, kizárólag a helyi forgalomra, továbbá Szegvár és Mindszent áruszállítására lesz ez a vasut utalva, amiből pedig meg nem élhet.

Később bevallja ugyan, hogy ez a kartell-szerződés 5 év múlva megszűnik, de akkor sem számíthatunk — szerinte — a h.-m.-vásárhelyi teherforgalomra, mert azt a magyar államvasut ezután meg a maga

csabai fővonalára fogná irányítani s épp ezért — úgy véli — csak úgy foghatunk a vasutépítéshez, ha a kormány, illetve a magyar államvasutak igazgatóságával egy oly kartell szerződést sikerül már az építés előtt létrehozunk, melynek értelmében — a fent hivatolt és az osztr. magyar államvasutal fennálló szerződés lejártával — a magyar államvasut igazgatósága arra kötelezné magát, hogy a vásárhelyi teherforgalomnak legalább egy részét a mi vicinális vasutunkon irányítja tovább.

Nos, ez mind nagyon szép és kétségen kívül nagy vívmány is volna; nem is állítjuk, hogy kivihetetlen. Annnyival kevésbé, mert a kormány erkölcsileg mintegy kötelezve van, bennünket vasutunk továbbépítésében segíteni, amennyiben ő kényszerített belé abba a helyzetbe, hogy ne Félégyháza, hanem Szolnok felé építkezünk.

De azt hisszük, hogy — ha kombinációba hozható is a vasutépítés tervével a kedvezmény kieszközölése: korántsem szabad magát az építkezést pusztán e kedvezmény elérésére irányuló törekvéstünk kedvező vagy kedvezőtlen eredményétől függővé tennünk.

Amit a „*Szentesi Lap*” cikkirője a teherszállításra vonatkozóan állított, hogy t. i. akkor, mikor az a leleplezett nevezetes kartell szerződés hatályon kívül lép, tehát 5 év múlva sem számíthatunk a vásárhelyi teherforgalomra, mert azt a magyar államvasut a maga fővonalán fogná megint továbbítani, akkor is fennállt, mikor hónapok előtt éppen a „*Szentesi Lap*” az orosházi csatlakozás eszméjét olyan melegen pártolta.

És mégis, éppen a „*Szentesi Lap*” volt az, mely akkor nem csak az orosházi teherforgalmat, hanem még a körös-völgyi vasutak és Erdélyi teherszállítmányait is mind itt látta — a legrosszabb szinben — keresztülmenni, a mi vicinális vasutunkon.

Mi már akkor felszólaltunk e felfogás abszurditása ellen.

Lehetetlennek mondottuk, hogy az állam békén töltsön a maga fővonalának ilyen forgalmi megcsönkítését, lehetetlennek már azt is, hogy egy vicinális vonal a maga magas díjtételeivel és lassu tempójú szállításmódjával versenyre akarjon kelni egy fővonal olcsó díjtételeivel, gyorsabb közlekedésével.

De egyuttal rámutattunk arra is, hogy a vicinális vasutak, melyek kiválóan a helyi érdekeknek szolgálnak, nem is épülnek világgazdasági politikával.

Már az elnevezés: „*helyi érdekű vasút*” megszaolja a tért, melyen mozogniok, megadja az irányt, melyhez gravitálniok kell.

És ezt a körülményt jó lesz szem elől nem tévesztetni soha.

A helyi érdekek kielégítése a főcél. Ezt kell ily vasutépítésnél első sorban figyelembe venni, ezzel kell számolni és számot vetni magunkkal, hogy az érdekek maguk megkövetelnek-e egyrészt és megbírnak-e másrészt oly pénzáldozatot, mellyel e vasut építése jár?

S ha így mérlegelünk, ha így vesszük számon erőnket, akkor, de csakis akkor lesz helyesen megoldva a vasutépítés kérdése.

E mellett természetesen, nem szabad elmulasztanunk semmit sem arra való nézvést, hogy e vasutat lehetőleg jóvédelmezővé is tegyük s e tekintetben készségesen elismerjük, hogy laptársunk helyes irányban keresi a megoldást akkor, amikor már most bizonyos szerződéses megállapodásokat

céloz létrehozni az építendő érdekesség és a magyar államvasutak igazgatósága közt a vásárhelyi teherszállítványokra nézve.

Hogy ily szerződés létrehozása sikerül-e? — azt természetesen nem tudjuk.

Azt azonban határozottan mondjuk és ismétljük: hogy annak sikere vagy sikeretelensége nem befolyásolhatja a vasut kiépítését, ha azt egyébként a helyi érdekek követelik és a szükséges építési költségek is összehozhatók.

## Ujdonságok.

Szentes, 1890. febr. 13.

— **Egyházi közgyűlés.** A helybeli evang. egyház múlt vasárnap délelőtt tartotta évi közgyűlését. *Mojzisk* Lajos felügyelő nyitotta meg, örömeinek adva kifejezést, hogy a közgyűlés tagjai között ő méltóságát a főispán urat is üdvözölheti. A *Számvetésről* bizottság jelentése alapján, mely a gondnoki számadók pontos vezetését jelenti, a gondnok, *Holik Lajos*, azokra a multra nézve a további felelősség alól felmentetvén egyhangulag az évre is gondnoknak kikiáltott. A közgyűlés végre *Zsilinszky Mihály* főispán urat, *Petrovics Soma* lelkes indítványára lelkes éljenzések között tiszteletbeli elnöknek választotta meg a mit a megválasztott azzal a kijelentéssel fogadott el, hogy — bármennyire igénybe legyen is véve ideje — a komoly celok megvalósítására törekvő egyházat mindenkor szívesen kész támogatni. *Abaffy László*, *Sulez Károly*, dr. *Mátéffy Ferenc* számvizsgáló bizottsági tagokul, — dr. *Sulez Lajos*, *Kolpassky Lajos* pedig a jegyzőkönyv hitelesítésére küldtek ki. A templomalap gyarapítására szép eredménnyel megindított gyűjtés az új évben is tovább folytatottai határozattal.

— **Jöttet magát dicséri.** A gazdálkodó ifjak nemes gondolkodásáról tesz bizonyosságot az, hogy a f. hó 9-iki táncmulatságuk fizetja jövedelmét, 15 ft 50 krt. a város letépténtárába fizettek fel a *felsőparton felállítandó kisdudós járdára*. Az ily jöttet nem szorul dicséretre s valóban nagy örömmünkre szolgál e nemes cselekedetet regisztrálni, mely élénk bizottsága annak, hogy lakosságunkban megvan a kellő érzék a humánus cselekedetek iránt, olyan érzék, mely tapintatos vezetés mellett nagyot, szépet alkothatna azon a téren, amely eddig oly mostoha elbánásban részesült nálunk mindenha: a humanizmus terén.

— **Helyreigazítás.** Lapunk legutóbbi számának hirdetési rovatában, a „*Szentes-vidéki takarékpénztár*” közgyűlési meghívóján nagy csorba esett, melyet sietünk helyre igazítani. Ott ugyanis az áll, hogy a közgyűlés f. hó 16-án vasárnap lesz, holott tulajdonképpen a f. hó 22-én, szombati napon lesz ez a közgyűlés megtartva. Ugyanígy csuszott be egy kisebb lapsz. a tárgysorozatra is, hol a 3-ik pont bekezdése: *Igazgatósági jelentés helyett ez olvasandó „Igazgatósági előterjesztés”.*

— **Kedélyes házaspár.** Nagy sor, az mikor az asszony haragszik, mikor megbomlik a házi béke. Kivált fiatal házaspárnál s mináljár a mezei hetek elején. Az asszony ellunozik dumogni, rá se néz az urára, de nem is főz. — ha kezdje meg férj uram farsang derekán a hűgőt. Ilyenkor aztán okos ember mit tehet mást, mint amit Sz. A. cselekedett: veszi a kalapját és elmegy hazulról, hogy vidám, elégtelt arcu, mosolygós menyecske társaságában szerezzen elégteltelt a megsanyargotott gyomrának. S ha aztán a kikapós menyecske társaságában egy kis csit kirug a hámból, mint ahogy megint Sz. A. polgártársunk cselekedte egy vásártéri vizagóban — hát az haj uzgan, de mit tegyen az ember nagy búslában. — Ott búslult a polgártárs a kacagó kedves karjai közt, mikor egyszer csak megesküzdül az ajtó zárja. lecsappan a kilincs, kivágódik az ajtó, meg nagy istentelen dübörgéssel csapódik be újra — és a megriasztott szerelmese elött ott áll a feleség, az otthon duzzogóban hagyott kis menyecske. ki neszt véve ferje ura csinyjének, a feltétlőrdögölő gyótorve

indult felkeresésére. „Hát így vagyunk?” rikoltott s aztán neki a veltélytársának, belemarkolt két rózsa kezével a kontyába s nem a leggyöngydeleiben hurokba meg a saját hajlékában, szapora nyelvel szórta rá a szébelint-szébeli titulust, hogy szinte csemegett belé a koremsa. Sz. A. polgártársunk azonban a kedélyes oldalára fogta a dolgok állását. Mint valami fogadást tett elmeska kakasviador vagy elmeska jénki biztatóra, ingerelte a két asszonyt: „No, ne hagyja magát!” Rajta, te, bizony meg legyűr!” s aztán, hogy még vadabb legyen a muri, rágyújtott egy kedélyes nótára, — muzsikaszó mellett. Egyéb se kellett a feleségnek. Nem a nem hagyja csak azért se. Ide cigány, nekem huzd! és az udvarias cigány átpártolt a feleséghez, ki igylen fölülkerékede, muzsikaszóval kísértette magát laza a koremsából, ott hagyva ferjét a megtépázott vadgalamb karjai közt. Es „se haj ruzsam!” rikantott a fiatal férj, ahogy magukra maradtak Igyunk egyet, Megecsk am ez a legjobb családoknál is.

— **Közgyűlés.** A kölcsönös hitelszövetkezet évi rendes közgyűlését ma délelőtt 10 órakor tartja meg a csizmadia cehház termében.

— **Az új aljárásbíró.** A hivatalos lap tegnapi számból olvassuk, hogy a dr. *Perczel János* távozása folytán megüresedett az aljárásbírói állásra, királyi ő felsége *Zehery Lajos*, a szegedi kir. törvényszék jegyzőjét nevezte ki. A kiuevezett egyik kiváló, szorgalmas és képzett tagja a szegedi törvényszéknek, kiben járásbíróságunk kiünő munkerőt nyer s így csak örömmünket fejezhetjük ki a kiuevezés fölött.

— **Szép eredményű adakozás.** A szentesi evang. egyház által a templomalap gyarapításra kibocsájtott iven az egyház tagjai közt meglepően szép eredménnyel folynak az aláírások. Dacára, hogy az iv még kevés kézen fordult meg, a biztosított, részben törlesztett összeg már is *haladja az 1400 forintot*. Aláírtak: *Petrovics Soma* 50, Dr. *Balassa Péter* 25, *Mojzisk Lajos* 250, *Holik Lajos*, *Sulez Lajos*, 50—50, Dr. *Sulez Lajos*, Dr. *Csató Kálmán*, 25—25, *Nyiri Gyula* 15, *Sulez Kálmán* 36, *Mátéffy László*, *Mátéffy Sándor*, Dr. *Mátéffy Pál*, *Mátéffy Kálmán* 50—50, Dr. *Mátéffy Ferenc* 150, *Mátéffy Ferenc* és neje 250, *Sarkadi Mihály* 125, *Zsilinszky Mihály* 100, *Hankiss Károly* né (egyelőre) 20, *Nagy Ferencz* né 50, *Szabó Géza* 25 forintot. *Ugyan e célra* a múlt évben: *Marcso István* né reform. örökösai 10, *Stark Nándor* 10, *Bubor István* 2, *Nemeth István*, *Pataki József* 1—1 forintot. Eben *János* 40 krt ajándékoztak.

— **Táncvizgalom.** A szentesi iparos ifjak képző és segélyző egyesületének f. hó 15-iki táncvizgalma iránt általános az érdeklődés és a mulatság bizonyára olyan lesz, mint volt az előző években: látogatott, fesztelen és kedélyes. Ajánljuk a mulatni vágyók figyelmébe.

— **Előterjesztet.** Az ipartestület küszöbönálló közgyűléset megelőzően, több ipartestületi tag előzetes értekezletet óhajtatni a f. hó 14-én délután 2 órakor. Ez értekezlet célja az ipartestületi közgyűlés tárgyait, főleg a tisztújításnak megbeszélése. Felhívjuk körülmenyre iparos polgártársainkat figyelmét azzal hogy az értekezleten minél számosabban jelenjenek meg, mert itt saját érdekeik megvívásáról lesz szó s ha maguk nem viseltetnek kellő érdeklődéssel a saját ügyeik iránt, ezzel csak veszültek törnek, a mi aligha lehet ezzel csak bármilyenük is.

— **Dikies-virtus és minősítés.** Vádolt: *Könyves Zsigmond*, mesterségére nézve becsültes cipészegéd. Bűne: hogy felrott benne az ősi virtus, mikor farszto heti munkája után a f. hó 8-án éjjel a szerelm berkeiben mulatozott. Satnya, gyöngye teste nem tudott megbirkozni a nagy mértékben elfogyasztott szeszel és a hogy lenyugozódott a test, azonságos mértékben ébredt benne öntudatra a szumaydó dikies-virtus, mely végre rokonéatlanságra ösztökölte. Használta esztitotta P a j k ö Pál a virtusos ifjoncot: azt nyerte vele, hogy most már ő ellene fordult a feltortant verő lábtünyűvész és előírta szébelől a nála levő dikieset, menten eszmatalponak való szab való a börebel. ha — Pajkó hagyja magát. Igy azonban csak a nadragiát hasítottá végig, mely vitzi eszekeledetért másnap az alkaptányi elé került. — S most jön a java. Az alkaptány kihallgatja a megszonyorodott hóst s aztán jegyzőkönyv kíséreté-

ben átteszi a büntető járásbírószágló, a következőképen minősítvén a büntényt: „Mint hogy *Könyves Zsigmond* cipészegéd bizonyosan megdikiescelte volna Pajkó Pált, ha ez hagyta volna magát, ennélfogva **szándékos gyilkosság** miatt ellene a bűnügyi eljárás megindítandó. Oh, kvalifikáció! jöjjön el a te országod, mielőbb Szentes város hivatalnokai testülethez is!

— **Derek férfiak.** E címen, lapunk f. évi 5 ik számban, vagyis *január 16-án*, egy ujdonságot közöltünk, amelyben a többek közt *Szoboda* Ferenc csongrádi ügyvéd „*Nyilatkozatival*” foglalkoztunk, melyet a derek férfiak „*Függyő mögül*” című vezércikkünk által ösztönözve, tett köze a „*Szentesi Lapban*”. Nos, erre a *január 16-án* megjelent ujdonságunkra, most, a f. hó 9-én, tehát csaknem egy hónap múlva replikáz a „*Csongrád*” című lapban *Szoboda* Ferenc ügyvéd, megyei képviselő, alkalmi főszoalabíró aspiráns és plakátgyáros, hosszú lére eresztett jéremiában panaszolva fel azt, hogy mi „*az irodalmi tisztesség rovására*”, az „*audiatur et altera pars*” elvének figyelmen kívül hagyásával nem közölték azt a szintűen hosszú lére eresztett nyilatkozatot, melyet előbb hoztunk, azután meg a „*Szentesi Laphoz*” beklüdtük. Elmondja az unos untalanu halott vadakat, hogy „*működésükben nem az igazságot szolgálta vezérel*”; meg hogy mi *szándékosan hagyunk ki az ő nyilatkozatából lényeges dolgokat* stb. Mindez a csongrádi plakátok ékes nyelvén van feltalálva és újból elmondva, hogy *Szoboda* Ferenc akkori, mikor a választási előértekezleten játszott szerepéről úgy lapunk, valamint a „*Szentesi Lap*”-hírt adott, ezt azért nem cáfolta meg, mert e hírekben sem név nem volt említve, sem egyébként az abban foglalt tények nem azonosak a vezércikkünkben elmondottakkal. Sajnálatlaltal vagyunk kegytelenek konstataálni, hogy *Szoboda* Ferenc ügyvéd, megyei képviselő, alkalmi főszoalabíró aspiráns és plakátgyáros ez alkalommal ismét váltoatlanságot mond. Mert abban igaza van, hogy azokban a hírekben nem nev nem volt megnevezve, de egyébként tartalmuk igenis mindenben azonos. Hogy az igazelmű, irodalmi tisztességet szigoruan megóvó és az *audiatur et altera pars* elvét soha figyelmen kívül nem hagyó replikázott erről meggyőződik álljon itt a „*Szentesi Lap*” múlt évi 142-k számának vezércikkéből az erre vonatkozó rész, hoi maga a szerkesztő ad szánat a főispántól nyert információjáról: „*Rosszallását fejezte ki (t. i. a főispán) a felett, hogy a múlt hó 23-án, a járási állások miként beundó betöltése érdekében tartott értekezlet előtt egy megyei képviselő az ő nevében egy informálta az értekezlet egybehívóit, hogy e miatt az értekezlet semmi személyi és komolyabb etei megállapodásukla nem bocsátkozhatott, pedig az illető e tekintetben a főispántól semmi felhatalmazást nem nyert*”. Majd alább: „*A főispán rosszallja azt, hogy az ő nevében egy csongrádi képviselő meghívást stb. Ez csak elég viagos s ha Szoboda Ferenc replikázot urnak tetszik, hát reprodukálhatjuk azt is, amit ez úyzen mi írunk. Erre azonban aligha lesz szükség. Nekünk semmi kedvünk ilyen értelem hangu replikákkal polemia bocsátkozni. Lapunk a közönséget ez nem Szoboda ur magándolgaát szolgálja s épp ezért nem adhatunk helyet hosszú lére eresztett nyilatkozatának sem, amelynek a veletét rövid 3 sorban kivétlik és közöltük is. Amit e három soron kívül mondott, az csak a tény salangja volt és nem zárkózunk el a tény közlése elől, amint hogy nem szorulunk arra sem, hogy azok, kiknek irodalmi működése eddig csak szennyező plakátok gyártásából áll, nekünk leekét adjának az irodalmi tisztesség számára.*

— **A gazdálkodó ifjuság báija.** A f. hó 9-én zajlott le a kávéház termében igen szép számú és díszes közönség részvétele mellett gazdálkodó ifjuságunk báija. Egyike volt ez azoknak a kedélyes, fesztelen mulatságoknak, melyekben sem a kitörő jókedv nem lépte túl az illem határait, sem az intelligens ifjuság affektált közönye nem untatta a közönséget; olyan bál, milyeneket a régi jó idők emléke gyanánt csak az öregektől hallunk említeni. A négyeseket nint-

